

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Cosmin Perța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MÜLLER, STELIAN

S. / Stelian Müller. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2724-7

821.135.1

EDITURA PARALELA 45

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

STELIAN MÜLLER

S.

Editura Paralela 45

Ieri, mama dumneavoastră, zărindu-mă, a zis „Numele dumneavoastră (ceva cu i, cred), ai un oaspete“ și eu, din pricina vântului sau a intermitenței lui, sau a pașilor greșiți pe care îi făceam, am înțeles „Un pretendent“ și în prima clipă am crezut că visez, așa că m-am pișcat repede și adânc, dar nu visasem, prin urmare, m-am speriat atât de tare, că am început să-mi caut prin geantă oglinda (am așa ceva pentru situații de genul acesta) să văd dacă, într-adevăr, aduc a pretendent sau altă orătanie din aceeași familie. Cum oglinda n-a putut să-mi arate nimic peste ce știam (de mult timp bănuiesc că nu e bună și trebuie să-mi iau alta), m-am așezat, semidoborât, pe un scaun (probabil asta era), cum se așază epava pe fundul mării în așteptarea unor momente mai bune. Apoi ați venit dumneavoastră, și eu am întrebat ceva (sau cineva din curte, că nu-mi amintesc precis), și dumneavoastră ați spus „Un musafir“ și eu m-am gândit oare ce întrebare are răspunsul pe care tocmai mi l-ați dat și, din pricina degringoladei interioare, am concluzionat că singura întrebare posibilă într-o atare situație nu poate fi decât cea din Biblie „Și Cine ziceți voi că Eu Sunt?“ și aici panica și sperietura mea au mai urcat câteva etaje, pentru că folosirea neîntemeiată a puselor lui Iisus în te-miri-ce moment e o erezie

aproape cumplită, pentru că nu anunță decât sărăcie sufletească și alte lucruri axate tot pe sărăcie. Apoi dumneavoastră ați plecat și a venit altcineva cu care am intrat, din pricina frigului și a ploii, și înăuntru am zărit *Frații Karamazov*, sus, pe etajeră, și am zis „*Frații Karamazov*“, și celălalt a zis „*Mda. Anna Karenina*“, și eu m-am descumpănit și, ca să zic ceva, am arătat cu degetul spre masa brună (neagră din pricina umbrei) ca spre intrarea în labirint și am zis „Orice Ana e un fel de *Karenina*“ și el a zis „E un roman prost“, și eu m-am enervat și am vrut să-l bat, dar, din pricina situației, m-am răzgândit, și a doua zi, când mi-am amintit, mi-a părut rău că mă răzgândisem cu o zi înainte.

Și am ieșit să plătesc, și tu ai venit din a doua cameră și te-ai mișcat în prima și, din pricina conversației pe care-o făceam cu mama ta, nu puteam să te zăresc (bărbații nu au vedere periferică și trebuie să se uite fix și timp îndelungat la un lucru, să-l observe), și mișcările tale împingeau pe vârfuri aerul, și el ajungea la mine pe obrazul drept, și tâmpla dreaptă producând un fel de rană sau adâncind deja o rană existentă care-mi otrăvea sângele ritmic și fără grabă. Apoi m-am dus la serviciu și am stat la casă, dar camera cu tine, cu aerul și mișcările lui plus sângele otrăvit m-au urmat și mi s-au așezat în loc de cap, și eu am zis „Bine îmi șade“. Și a venit un client și a cumpărat de 103 lei și mi-a dat 105 lei ca plată, și eu i-am dat rest de la 150, așa că m-a întrebat dacă am fost la școală vreodată, și eu am zis „Nu“ și el a zis „Se vede“. Și a mai zis „Mi-ați dat 47 de lei în plus“ și eu am zis „V-am dat“ și el a zis „Probabil sunteți îndrăgostit“, și eu am ridicat brațele spre tavan „De cine naiba?“ și el a zis „Cum vă numiți?“ și eu am zis „Sorina“ și el a zis „Fiți atent, că drumul spre iad e pavat cu numele celorlalți“ și eu m-am bucurat că nu a zis „cu numele celorlalte“. Și el a zis „Sunt din Reghin“ și eu am zis „Sunt tot din Reghin“ și el a

zis „Imposibil, cei din Reghin nu fac erori“ și eu am zis „Fac când nu-i nimeni în jur“. Și toată ziua s-a derulat așa, eu încercând să ridic la luptă sistemul imunitar (cu care mă apăi de fete), și el refuzând sau neputând să lupte din pricina extenuării. Și la sfârșit am fost nevoit să aplic soluția pe care o aplică bărbații când nu au nicio soluție, adică să nu facă nimic și să aștepte.

Peste câteva zile, când am stat amândoi la masă și am vorbit (nu am vorbit), tu te-ai ridicat brusc să te duci să faci ceva și eu m-am uitat după tine și i-am zis propriului cap „Fii atent, are picioare așa lungi că nu poate umbla din pricina lor“ și m-am gândit că în clipele alea aduci izbitor cu un pui de căprioară ce se chinuie pe picioarele lui ca niște trestii. Pui eram și eu în clasa a patra când tovarășa învățătoare a venit la mine „Știi ține un secret?“ Eram copil pe vremea aceea așa că am spus „Știu“ și ea a ascultat îndelung cuvântul ăsta și l-a întors pe toate fețele să verifice parcă dacă are trăinicia dantelei sau sub ce-și țineau ascunse odinioară femeile secretele și a zis „Bine, hai să ți-l zic“ și eu m-am dus și ea mi l-a zis și la sfârșit a mai zis „Să-ți ții fleanca, poate într-o zi o să ajungi bărbat“ și eu am răsuflet aproape după un minut „O țin“ și „Într-o zi“.

P.S. Mă plictisesc și nu știu din care parte anume bate plictiseala asta să pot pune ceva între ea și mine. Până la urmă te-am pus pe tine așa cum un copil pune un castel de nisip între el și mare, castel în care pe jumătate se ascunde și pe care pe jumătate îl abandonează în clipele în care se ascunde.